

nyttjas att gifva hvarjehanda saker, t. ex. byster, ett gulddikt utseende. [Musif-, Mussiv-.]

MUSIVSILFVER, -i v-- , n. sing. (på latin: *argentum musivum*) Blandning af lika delar tenn, vismuth och qvicksilfver, som brukas till målning eller skrifning. [Musif-, Mussiv-.]

MUSKAT, -ät, m. sing. oböjl. Se *Muskatvin*. [Muscat-.]

MUSKATDRUFVA, -ät/drúva, f. 1. Vindrufva, som ger muskatvin.

MUSKATELL, --täll, m. sing. oböjl. En sort vin, som till smaken har mycken likhet med muskat. [Musca-.]

MUSKATPÄRON, -ät/pärån, n. 3. En sort päron med lukt af mysk. [Muscat-.]

MUSKATVIN, -ät/vín, n. 3. Benämning på flera söta franska och italienska viner. [Muscat-.]

MUSKEDUNDER, musskedund'r, m. 3. Kort studsare (ett slags bössa).

MUSKEL, mússk'l, m. 3. pl. *muskler*. (lat. *Musculus*, egentl. liten råtta) Knippe af köttfibrer, fästadt medelst senor vid ben eller brosk. *Muskelnerna utgöra kroppens kött*.

MUSKELBYGGNAD, mússk'l-- , m. 3. Se *Muskelsystem*.

MUSKELHINNA, f. 1. (anat.) En hinna i magen, bestående af kötttrådar, och som befördrar tarmarnes krälände rörelse.

MUSKELKRAFT, f. sing. Den del af lifskraften, som yttrar sig genom muskelnerna.

MUSKELSTARK, a. 2. Som har starka muskler.

MUSKELSYSTEM, mússk'lystäm, n. 3. Sammanhanget af en kropps samteliga muskler.

MUSKET, se *Musköt*.

MUSKETERARE, m. 3. **MUSKETÄR** eller (numera brukligare) **MUSKETÖR**, mussketö'r, m. 3. 1) Infanterist, beväpnad med musköt. — 2) (ford.) Kavallerist, som tillhörde en afdelning af franska konungens lif- och hustrupper. *De tre Musketörerna*. [Musque-.]

MUSKIT, -ki't, m. 3. (sp. *Mosquito*) Ett slags ganska plågsam mygg i de heta länderna. [Mosquit, Mosquit.]

MUSKOTT, mù-skått, n. 3. Den som krydda använda kärnan af muskottnöten. [Musköt.]

MUSKOTTBLOMMA, múskåttblómma, f. 4. Den nämliga hinnan, som omgifver muskottnöten och äfven begagnas som krydda. [Musköt-.]

MUSKOTTNÖT, múskåttnö't, f. 3. pl. — *nötter*. Nöten i muskott-trädets fruk. [Musköt-.]

MUSKOTT-TRÄD, múskått-träd, n. 3. Träd af Lagerfamiljen, på Moluckiska öarna, med en frukt, stor som ett äple. Jfr. *Muskottnöt*. *Myristica moschata*.

MUSKULÖS, --ös, a. 2. 1) Full af muskler. — 2) Se *Muskelstark*.

MUSKUS, múskuss, m. sing. Se *Mysk*.

MUSKUSDJUR, **MUSKUSOXE**, se *Myskdjur*, *Myskoaxe*.

MUSKÖT, muschö'tt, m. 3. (fr. *Mousquet*) Soldatbössa. — Ss. *M-eld*, -kula, -skott.

MUSKÖTERIELD, muschöteri'öld, m. sing. Gevärseld.

MUSSLA, se *Myssla*.

MUSRUMPA, f. 1. Liten ört med bar, enblommig stängel. *Myosurus minimus*.

MUSSELFÄRG, m. 3. Saftfärg i musselskal (såsom t. ex. i simplare färglådor).

MUSSELGULD, n. sing. Med honung rifvet bladguld, förvaradt i musselskal uti färglådor, till färgläggning.

MUSSELIN, --li'n ell. mussli'n, n. sing. En

sort fin, halft genomskinlig bomullsväfnad. Har sitt namn af staden Mossul, der det först väfdes. Kallas äfv. Nättelduk.

MUSSELJORD, f. sing. Grus af i jorden inbäddade musselskal, som användes till gödning.

MUSSELKALK, m. sing. Ett slags grå kalksten.

MUSSELMARMOR, m. sing. Marmor, hvori fossila musslor innehållas.

MUSSELSAND, m. sing. Söndersmulad musselsandsten.

MUSSELSANDSTEN, m. sing. Sandsten med petrifikater af skaldjur och hajfsktänder.

MUSSELSILFVER, n. sing. Med honung rifvet bladsilfver, förvaradt i musselskal uti färglådor till färgläggning.

MUSSELSKAL, n. 3. Den behårda beklädnad, som musseldjuren hafva.

MUSSERA, v. n. 1. (fr. *Mousser*) Skumma sig, fradgas.

MUSSLA, f. 1. 1) Hufvudlöst blötdjur, hvans mantel är försedd med två skal. — 2) Se *Musselskal*.

MUSSLA, v. a. Se *Myssla*.

MUST, f. sing. 1) Den ur vissa bär och frukter utpressade saft, innan den genom jäsnung förvandlats till vin, t. ex.: Druf-, Äple-, Päronmust. — 2) Den närande saften, vätskan i ett ämne. *Koka m-en ur kött*. *Jordens m.* — 3) (fig.) Det bästa, hufvudsakligaste, viktigaste af något. *Draga ut m-en af en bok*. — *Syn*. Saft, Kärna, Quintessens.

MUSTASCH, -ásch, m. 3. (fr. *Moustache*, af grek. *Mustax*) Skägg på öfverläppen. *Bruka m-er*. *Stryka upp m-erna*. [Mustache.]

MUSTASCHERAD, a. 1. Som bär mustascher. *En m. gesäll*.

MUSTIG, a. 2. 1) Som har must. Säges ej om bär och frukt. *M. jord*. *M. mat*. — 2) (fig.) a) Full af kraft, kärnfull, eftertrycklig, dugtig. *En m. stål*. *M-t svar*, skarpt, hvasst, bitande. (Fam.) *Han fick sina m-a slängar*. — b) (fam.) Grof, plump. *En m. historia*. *M-a saker*, grofheter.

MUSTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara mustig (se d. o.) *M-er*, grofheter, oanständiga ord och uttåtelser.

MUSTIGT, adv. (fig.) Dugtigt, eftertryckligt, skarpt. *Ljuga m. Svara m.*

MUSTÖRNE, mús-tör'ne, n. sing. En buskart. *Ruscus aculeatus*.

MUSULMAN, músullmänn, m. 3. (arab. *Muslim*, pl. *musimín*, pers. *Musulman*, rättrogen) En Mohammedanska religionens beöknare.

MUSÄRT, músä'rrt, f. 3. Se *Tranärt*.

MUSÖRON, n. 4. pl. Örten *Hieracium Pileosella* med halmgula blommor, under i kanten röda, bladen håriga och under hvita.

MUTA, v. a. 1. Genom penningar, gåfvor, löften förmå någon att döma orätt, bära falskt vittnesbörd, förtiga något som borde yppas, o. s. v. *M. domare vittne*. — *M. ned*, genom mutor nedtysta. *M. ned en sak*. — *Mutande*, n. 4.

MUTA, f. 1. (ursprungl.: Gåfva) Skänk eller gåfva, som gifves, för att muta någon. Brukas mest i plural. *Taga mutor*, låta muta sig.

MUTA, v. a. 1. *M. i'n*, utverka sig vederbörlig tillåtelse att få upptaga och bearbeta en grufva. Äfv. *Inmuta*.

MUTKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. (fam.) En, som tar mutor.

MUTSEDEL, m. 2. pl. — *sedlar*. Af veder-